

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG należy interpretować w ten sposób, że organizmy uzyskane za pomocą technik i metod mutagenetyzacji stanowią organizmy zmodyfikowane genetycznie w rozumieniu tego przepisu.

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/18 w związku z pkt 1 załącznika I B do tej dyrektywy oraz w świetle motywu 17 teże dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że z zakresu stosowania owej dyrektywy są wyłączone tylko organizmy uzyskane za pomocą technik i metod mutagenetyzacji, które były tradycyjnie wykorzystywane do różnych zastosowań i których bezpieczeństwo zostało już dawno potwierdzone.

- 2) Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że z przewidzianych w tym przepisie obowiązków są wyłączone odmiany zmodyfikowane genetycznie uzyskane za pomocą technik i metod mutagenetyzacji, które były tradycyjnie wykorzystywane do różnych zastosowań i których bezpieczeństwo zostało już dawno potwierdzone.
- 3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/18 w związku z pkt 1 załącznika I B do tej dyrektywy, w zakresie, w jakim wyłącza on z zakresu stosowania tej dyrektywy organizmy uzyskane za pomocą technik i metod mutagenetyzacji, które były tradycyjnie wykorzystywane do różnych zastosowań i których bezpieczeństwo zostało już dawno potwierdzone, należy interpretować w ten sposób, że nie skutkuje on pozbawieniem państw członkowskich możliwości poddania takich organizmów – w poszanowaniu prawa Unii, w szczególności reguł dotyczących swobodnego przepływu towarów ustanowionych w art. 34–36 TFUE – obowiązkowi przewidzianym w tej dyrektywie lub innym obowiązkowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „TTL” EOOD / Direktor na Direksia „Obzhaltvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-553/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Opodatkowanie spółek – Wypłaty wynagrodzenia dokonane przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółek niebędących rezydentami za wynajmem wagonów cystern – Obowiązek pobrania u źródła podatku od uzyskanych na terytorium krajowym dochodów z wynagrodzenia wypłacanego spółce zagranicznej – Niedochowanie – Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Pobranie od spółki będącej rezydentem odsetek za zwłokę z tytułu niezapłacenia podatku u źródła – Odsetki należne od chwili upływu określonego w przepisach terminu do dnia wykazania spełnienia przesłanek stosowania umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania – Odsetki niepodlegające zwrotowi)

(2018/C 328/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „TTL” EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direksia „Obzhaltvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

Przy udziale: Varhovna administrativna prokuratura

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, takiego jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wypłata wynagrodzenia przez spółkę będącą rezydentem na rzecz spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim podlega co do zasady pobraniu podatku u źródła, o ile umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarta między tymi dwoma państwami członkowskimi nie stanowi inaczej, jeżeli uregulowanie to nakłada na spółkę będącą rezydentem, która nie pobierze tego podatku ani nie zapłaci go organom podatkowym pierwszego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty niepodlegających zwrotowi odsetek za zwłokę za okres od dnia upływu terminu zapłaty podatku dochodowego do dnia, w którym spółka niebędąca rezydentem wykaże, że przesłanki pozwalające na zastosowanie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania są spełnione, mimo że zgodnie z tą umową spółka niebędąca rezydentem nie jest zobowiązana do zapłaty podatku w pierwszym państwie członkowskim w ogóle lub jego wysokość jest niższa niż podatek normalnie należny na mocy prawa podatkowego tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Serin Alheto / Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-585/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 12 – Wykluczenie możliwości uzyskania statusu uchodźcy – Osoby zarejestrowane przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) – Istnienie „kraju pierwszego azylu”, w przypadku uchodźcy z Palestyny, w strefie działania UNRWA – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka prawnego – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Zakres uprawnień sądu pierwszej instancji – Badanie przez sąd potrzeby zapewnienia ochrony międzynarodowej – Badanie podstaw niedopuszczalności]

(2018/C 328/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Serin Alheto

Strona pozwana: Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

1) Artykuł 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony w związku z art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez osobę zarejestrowaną przez Agendę Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (UNRWA) wymaga zbadania kwestii, czy osoba ta rzeczywiście korzysta z ochrony lub pomocy ze strony tej Agendy, o ile wniosek ten nie został wcześniej odrzucony z powodu niedopuszczalności lub w oparciu o podstawę wykluczenia inną niż ustanowiona w art. 12 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2011/95.